

Francesca Haig

Vlam en as

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

En zo eindigde alles toch in vuur: vlammen die vanuit het witte hart schoten. De knal die zich als een oog opende. Ik had die vorm zo vaak in mijn visioenen gezien dat de explosie aanvoelde als thuiskomen.

Het water sloot zich over het kielzog van de boot en wiste zo al onze sporen. De zee was altijd al goed geweest in het bewaren van geheimen.

Er was een lied dat barden vroeger zongen, over geesten. Toen Zach en ik nog klein waren had ik het gehoord. Ook Leonard en Eva hadden het gezongen, op de avond dat we hen hadden leren kennen. In het lied had een man zijn minnares gewurgd, waarna hij door haar geest was achtervolgd. Om aan haar te ontsnappen was hij over de rivier gevlucht, want geesten kunnen niet over water reizen.

Zittend in de punt van de boot wist ik wel beter.

Deel 1

1

‘Kijk niet zo naar me,’ zei Paloma.

‘Hoe?’ reageerde ik.

Ik draaide mijn gezicht weer terug naar het vuur en kneep mijn ogen tot spleetjes tegen de rook. Ik kon niet ontkennen dat ik naar haar had zitten staren. Ik keek voortdurend naar haar. Soms werd ik wakker en verwachtte ik half dat ze weg zou zijn, dat ze zelfs nooit was gekomen, of dat ze slechts een verschijning was geweest die we uit ons verlangen naar het Elders hadden opgeroepen.

Maar ze was gekomen: bleek, als iemand die je door de mist ziet opdoemen. Niet de blondheid van Crispin of van Elsa, die zelfs goudblond was, en met een roze huid. Paloma’s haar was zo blond dat het bijna grijs was, als drijfhout, alsof ze op het strand was aangespoeld in plaats van hierheen gevaren aan boord van de Rosalind. Haar huid had de witheid van verbleekt stro en haar ogen waren lichtblauw, nauwelijks een kleur.

‘Alsof ik een soort geest ben,’ zei Paloma. Ze boog zich voorover om het vuur op te porren.

Ik keek haar in de ogen. ‘Sorry.’

Ze sloeg met haar hand in de lucht en wuifde zo mijn excuus weg. ‘Het is niet jouw schuld. Jullie doen het allemaal.’

Ze had gelijk. Nadat we de Rosalind hadden gevonden, had ik in de paar dagen die ik aan boord had doorgebracht wel gezien hoe zelfs de matrozen die maandenlang met haar hadden gereisd hun conversatie staakten als zij hen op het dek passeerde, en vanuit hun ooghoeken haar bewegingen volgden terwijl ze het schip repareerden. Ook Piper en Zoe staarden naar haar. En sinds we van boord waren gegaan en landinwaarts waren getrokken naar New Hobart had ik gemerkt dat ik haar onophoudelijk in de gaten hield. Ze was een vleesgeworden gerucht. Iemand uit het Elders. Iemand zonder een tweelinghelft. Die beide gedachten waren zo bizar dat het soms vreemd voelde om te zien dat ze visgraatjes die tussen haar tanden waren gaan zitten eruit peuterde, of haar vingernagels met haar dolk bijsneed. Dit waren alledaagse dingen en ik was er niet op voorbereid dat ze zo echt was.

‘We zijn gewoon nieuwsgierig,’ zei ik.

‘Weet ik.’ Uit de gewone woorden maakte haar accent ongewone vormen.

Zij had ook haar eigen nieuwsgierigheid. Tijdens ons gesprek staarde ze naar Piper en Zoe. Op korte afstand van het vuur laptten ze een veldfles op met een lijm die Zoe had gemaakt door boven het vuur hars uit te smelten tot de hele open plek naar pijnhars stonk. Paloma keek toe hoe Zoe het leer van de fles plat op de grond legde en Piper het goedje aanbracht.

‘Als ik die twee zo samen zie’ – ze gebaarde naar Piper en Zoe – ‘is het als iets uit een liedje wat tot leven is gekomen. Een oud verhaal, zo oud dat je niet zeker kunt weten of het ooit echt is gebeurd.’

We zaten samen op de grond, dicht bij het vuur, en keken naar elkaar over een kloof die breder was dan de kilometers zee die tussen haar en haar vaderland lagen. We, zij zonder en ik met tweelingbroer, waren ieder uit de mythe van de ander gestapt.

De eerste dagen van onze reis landinwaarts waren zwaar geweest; met dikke sneeuw op de bergpassen, die naarmate we afdaalden in een grijze brij veranderde. Nu lagen de Spine Mountains achter ons, en was de sneeuw in de grond gezakt. De dagen begonnen vroeger en ’s avonds weigerde de zon onder te gaan; hij lag urenlang op de loer aan de horizon voordat hij in een rode gloed achter de bergen zonk. Het voorjaar was in aantocht.

Toen ik nog een kind was verlangde ik altijd naar de lente. Het betekende een einde aan de kou en de jaarlijkse overstromingen die de laaggelegen akkers verzwoegen. Het betekende dat de zomer bijna hier was: ik zou met Zach gaan zwemmen in de rivier, lange dagen weg van huis zijn, weg van de kritische blikken van onze ouders.

Maar nu veranderde er zoveel, en zo snel. De reservoirs. De bom. Het Elders. Paloma. Het eerste begin van dit voorjaar – wilde bloemen die het land weer kleur gaven, distels die hun scherpe stengels boven de aarde uitstaken – bracht slechts angst met zich mee voor wat zou volgen.

Paloma keek nog steeds naar Zoe en Piper.

‘Mijn grootmoeder beweerde tweelingen te hebben gezien,’ zei ze.

‘In het Elders?’

‘Zo heet het niet,’ bitste ze. Ze had me al diverse malen gecorrigeerd – in haar geboorteland noemden ze het de Scattered Islands – maar het was lastig om een levenslange gewoonte af te leren. ‘Hoe dan ook,’ ging ze verder, ‘daar zijn al honderden jaren geen tweelingen voorgekomen. Behalve op een aantal van de Noordereilanden. Onze expedities troffen

ze slechts een eeuw geleden aan, dus tot die tijd kregen ze de behandeling niet. Er zijn mensen van daar die zeggen dat ze zich tweelingen kunnen herinneren. Mijn grootmoeder werd daar geboren. Ze zei dat haar moeder een tweelingbroer had. Maar ik weet niet eens of dat wel waar is.' Ze haalde haar schouders even op. 'Mijn grootmoeder was altijd een beetje een verhalenverteller.'

We waren inmiddels slechts met ons vieren en begaven ons in zuidoostelijke richting naar New Hobart: Piper, Zoe, Paloma en ik. Thomas en zijn bemanning waren met de Rosalind aan de kust gebleven om door te gaan met de reparaties en om het schip weg te houden van de patrouilles van de vloot van de Raad.

Elke nacht kwamen we samen rond het vuur en legden we Paloma onze vragen als offerandes voor. Ze deed haar best om ze te beantwoorden, maar telkens wanneer we haar vroegen naar hoe ze de tweelingvorming hadden beëindigd, had ze geen woorden meer.

'Ik ken de details van hoe het werkt niet,' zei ze. 'Daar gaan de artsen over. Verder mag niemand zich ermee inlaten. De artsen komen en geven het medicijn: een prik voor alle nieuwe baby's en een herhalingsvaccinatie op twaalfjarige leeftijd voor iedereen op de buiteneilanden, waar de straling erger is.'

'En hier zitten we dan' – ze sloeg haar ogen neer op haar rechterbeen, dat net onder de knie was afgezet – 'met z'n allen, met iets als dit. Geen tweelingen meer. En niemand zoals jij.' Ze gebaarde naar Zoe. Er sprak pure nieuwsgierigheid uit haar ogen terwijl ze naar Zoe en haar ongeschonden lichaam, Alfa, starde. Het einde van de tweelingvorming had een prijs, zoals de bewoners van het Elders en de Ark hadden ontdekt. Zonder de tweelingen deelde eenieder afzonderlijk in de door de explosie aangerichte mutaties. De gave lichamen die de Alfa's boven alles koesterden bestonden niet langer.

Paloma sprak over de artsen in het Elders zoals velen hier over de Raad spraken: met een mengeling van ontzag en angst. 'Er is geen centrale regering, alleen een losse confederatie van raden van de verschillende eilanden. Maar elk eiland krijgt het medicijn van de artsen op Blackwater. En ik denk dat zelfs de Confederatie de artsen gehoorzaamt. Zij maakten een einde aan de tweelingenplaag en zorgen ervoor dat die niet terugkomt.'

'En andere machines?' vroeg Piper. 'Het Elektriek?'

Ze schudde haar hoofd. 'Net als jullie hier hadden ook wij zuiveringen.' We hadden haar verteld over het Taboe: de angst van na de explo-

sie, net zo'n gevolg ervan als de mutaties van de lichamen van de overlevenden. We wisten weinig over die grote knal, maar wel dat die door machines teweeg was gebracht. Die weinige machines die de explosie hadden doorstaan werden in de zuiveringen vernietigd. Zelfs nu, vierhonderd jaar na dato, deinsden mensen terug voor restanten van machines uit het Ervoor.

'Thuis,' ging Paloma verder, 'noemen ze het de Reiniging. Alle machines die ons niet konden helen of dienen, dat was de wet. Het meeste was al verwoest, bij de explosie, of verviel zonder de krachtbron. Ze liepen op brandstof die wij niet hebben. Mensen dolven het uit de grond, een soort olie. Maar bij de explosie...' Ze haalde haar schouders op en hief haar beide handen, leeg. 'Alles wat kon branden, brandde. De olievelden bleven langer dan acht jaar branden. En ten noorden van Blackwater ligt een steenkolenbedding waarvan wordt gezegd dat-ie meer dan vijftig jaar ondergronds brandde. Ze zeggen dat ze niets konden doen om het te stoppen.'

'En nu?' vroeg Piper.

'Er zijn weinig machines over. De communicatieapparatuur hield er lang geleden al mee op. Misschien nam de Confederatie niet de moeite om ze aan de praat te houden, niet na eeuwen van berichten uitzenden en vervolgens niets terughoren. De enigen die nu nog machines hebben zijn de artsen. Ze werken aan dingen zoals dit...' Ze keek weer naar haar been, het keurig in zijn holte geplaatste kunstlidmaat. 'En ze doen wat ze kunnen tegen de plagen die zich de meeste winters aandienen.'

'Hoeveel mensen leven er in het Elders?' vroeg Zoe.

'Met de Noordereilanden meegeteld? Ongeveer een miljoen. Lastig om precies te weten. Zoals ik al zei, het zijn honderden eilanden, waarvan een aantal op dagen varen van Blackwater; en voor de Noordereilanden of de Zuidelijke Archipel is het een wekenlange reis.'

Ze trok de deken die we deelden iets meer naar zich toe en boog zich voorover om haar kunstbeen te verwijderen. Met een stevige klik liet het vlak onder haar knie los. Haar broek werd naar haar knieën afgerold en door de huid stak de punt van een staaf uit, als een stalen bot dat uit het vlees drong, waarop het kunstbeen paste. Rondom de staaf zag ik littekens, maar niet als het dikke littekenweefsel op Pipers arm en hand, het gevolg van de strijd; in plaats daarvan was het een mooie, roze lijn op haar blanke huid. Het litteken lag niet op de huid, maar was mooi glad, zo glad dat als je er met een vinger overheen streek je het volgens mij niet zou voelen. Het deed me denken aan Kip en aan hoe vernuftig zijn

litteken verborgen was geweest, zodat zelfs mijn benieuwde handen het nooit hadden ontdekt.

De eerste paar keer dat Paloma haar been had afgenomen en naast haar op de grond had gelegd, had het me in verlegenheid gebracht. Vóór die tijd had ik wel afgehakte ledematen gezien, en de aanblik van het been op de grond deed me huiveren bij herinneringen aan de strijd op het eiland of aan de lichaamsdelen in de sneeuw buiten New Hobart. Maar haar kunstbeen bezat een steriele puurheid: geen bloed, geen haar, geen teennagels. Alleen het in contouren getrokken oppervlak.

Ze zag me ernaar kijken. ‘Je mag het wel aanraken. Ik vind het niet erg.’

Ik boog voorover en pakte het op. Het leek op huid, maar het was hard en voelde koud aan. Het was ook lichter dan een been van huid en haar zou zijn.

‘Doet het zeer?’ vroeg ik met een blik naar de stalen staaf onder haar knie.

‘Nee. Wel toen ze het passend maakten. Het was een enorme operatie. Mijn ouders namen me mee naar Blackwater, waar de artsen zijn. We wisten dat er risico’s waren. Maar het is het waard geweest. Ik kan makkelijker lopen. Het oude kunstbeen, het been dat ik moest vastsnoeren, bezorgde me altijd pijn. Ik kreeg hier zweren...’ Ze raakte haar stomp aan.

Het voelde vreemd om haar been vast te houden. Als ik het op het vuur gooide zou ze niets voelen. Het was minder een deel van haar dan Zachs lichaam een deel van mij was.

Die nacht droomde ik van hem. Zach stond voor me. Het was donker, nauwelijks licht genoeg om iets te zien, dus ik stak een hand uit naar zijn gezicht. Toen ik met mijn duim over zijn voorhoofd streek voelde ik een brandwond: een blaasje, warm en vol vocht, precies waar ik mijn eigen brandmerk had. Ik rook de verschroeide huid.

‘Het doet zeer,’ zei hij terwijl hij ineenkromp van mijn aanraking.

‘Weet ik.’

Ik werd wakker, met mijn hand op mijn voorhoofd, waar het Omega-brandmerk zijn stempel had gedrukt; een gerimpeld, roze litteken. Ik kon me nog herinneren hoe het had gevoeld, die dag dat Zach me eindelijk had ontmaskerd als de Omega-tweeling en had toegekeken hoe ik werd gebrandmerkt. In de dikke twintig jaar van mijn leven had ik een beetje geleerd van de verschillende vormen van pijn. De pijn van een brandwond bezit een unieke urgentie, het hele lichaam deinst ervoor terug, net zoals een vinger terugschrikt voor een heet steelpannetje.

Toen ik me het brandmerken herinnerde had ik nog steeds de hand van de Raadsman in mijn nek gevoeld; hoe hij me vasthield terwijl hij het brandijzer tegen mijn voorhoofd duwde.

Die hele reisdag dacht ik aan Zach en het brandmerk dat hij in mijn droom had gedragen. Het had zo echt aangevoeld; ik voelde de structuur van de blaar onder mijn vingertoppen.

‘In elk geval beter dan je gebruikelijke nachtmerries,’ zei Zoe toen ik haar over mijn droom vertelde. ‘Zach die wordt gebrandmerkt, weer eens wat anders dan het einde van de wereld.’

Ik lachte, maar wist dat de twee verband hielden: Zachs gebrandmerkte gezicht en de explosie die hij probeerde te ontketenen.

Wanneer Paloma over het Elders praatte was er zoveel dat ik niet herkende. De tweelingloze mensen. De over honderden kilometers verspreid liggende eilanden. De mysterieuze artsen en hun medicijnen. Maar er was één ding dat me maar al te bekend voorkwam: die grote knal.

Zo noemde zij het niet; ze noemde het ‘de bom’. Maar ze sprak er op dezelfde manier over als iedereen hier: met dezelfde stiltes en dezelfde hiaten, waar woorden op de rand van de vlammen wankelden.

‘Het was niet alleen het vuur,’ zei ze. ‘Het was de kracht van de explosie, dat zeggen ze. Er verdwenen gewoon hele eilanden: de bom spatte ze uiteen. Mijn moeder toonde me een oude kaart waar hele eilanden op staan die er nu gewoon niet meer zijn.’

De bom had de kaart tot niets meer dan een verhaal gemaakt: een nauwgezette weergave van eilanden die niet meer bestonden. Louter omtrekken op papier, die in onze verschroeide wereld niets betekenden.

‘Ze zeggen dat er na afloop een golf was,’ zei ze. ‘Zo hoog dat alle laaggelegen eilanden die de bom hadden doorstaan werden weggevaagd. Er bleef niets over.’ Langzaam ademde ze uit. ‘Stel je dat eens voor: dat je op een of andere manier de bom hebt overleefd en denkt dat je het misschien wel zult redden, en dat je dan de zee op je af ziet komen.’

Ze bleef even stil.

‘Maar sommigen overleefden beide, het vuur én het water. Niet veel, en jarenlang was het bijna onmogelijk om te blijven doorgaan. Niet alleen door de duisternis en het gebrek aan eten; alle baby’s waren doodziek. Zelfs als het ze lukte om in leven te blijven konden ze amper lopen toen ze groter werden, laat staan de grond bewerken of vissen. Trouwens, alle vissen waren toch dood. Maandenlang na de bom en na de golf spoelden er dode vissen aan. Stapels dode vissen, rottend op de

stranden en drijvend in de ondiepe plaatsen.’ Ze lachte even. ‘Grappig, in alle verhalen die ons bereiken is dat een van de dingen die ze altijd noemen: de stank van al die vissen. Na de bom en de golf en alles wat er was gebeurd zou je denken dat het er op de een of andere manier niet toe zou doen, maar zoveel verhalen vermelden het. Dat de wereld nog maandenlang naar dode vissen stonk.’

Paloma vertelde ons verhalen over dat de vissen, toen ze uiteindelijk terugkeerden, waren veranderd. Ze hadden bolvormige vergroeiingen op hun lijf, of meer vinnen, meer ogen. Sommige die eerst gestreept of zilverkleurig waren, waren na de explosie helderwit, alsof ze zelfs onder water door de flits van de bom waren verbleekt.

En ook aan de wal werden kinderen geboren in nieuwe lichamen, in vormen die hun ouders niet herkenden. Baby’s die half gevormd oogden en weigerden te leven. Daarna kwam wat door Paloma de tweelingenplaag werd genoemd: de verdubbeling, de gave baby’s die een paar vormen met hun wederhelft die de last van een mutatie droeg. De baby’s die samen ter wereld kwamen en samen stierven.

‘Aanvankelijk wilde niemand het geloven,’ zei ze. ‘Zelfs als ze wisten dat het echt was begreep niemand echt helemaal hoe het werkte, ondanks de onderzoeken van alle artsen. Maar het duurde slechts enkele generaties. Daarna vonden de artsen uiteindelijk een behandelmethode en was het voorbij: geen tweelingen meer.’ Ze spreidde haar handen wijduit. ‘Klaar.’ Het leek zoiets terloops, een enkel woord, om het einde van alles wat we kenden te beschrijven.

Elke avond wisselden we tot in de late uurtjes verhalen uit; we vertelden haar over de *deadlands*, het uitgestrekte land naar het oosten, waar niets groeit en niets beweegt, behalve hagedissen en de ashopen. Ze vertelde ons over een plek die de aanvalszone werd genoemd, een gebied ten zuidoosten van Blackwater, waar de meeste eilanden geheel waren verdwenen. ‘En zelfs de vogels zullen niet neerstrijken op de weinige eilanden die er nog liggen,’ zei ze. ‘Op de Zuidelijke Archipel, het dichtst bij die zone, zijn de mutaties erger dan waar dan ook. Een aantal kan geen kinderen krijgen, zelfs niet na de injecties.’

‘Ben je daar ooit geweest?’ vroeg Zoe. ‘In de aanvalszone?’

Paloma schudde van nee. ‘Maar mijn vader lag daar een keer voor anker, toen hij als bemanningslid aan boord van een robbenschip die kant op voer. Geen vissen in het water eromheen en een olielaag op het oppervlak. Pa en de anderen roeiden erheen om er een paar uurtjes te kijken. In het zuiden van het eiland bevond zich een kilometers brede krater. Hij zei dat het weleens een opgedroogd meer kon zijn geweest, of dat

de bom daar misschien was ingeslagen. De grond was bedekt met grijs zand.

Hij bracht er een handvol van mee naar huis, in een pot, om aan ons te laten zien. Mam vond het maar walgelijk en liet hem het weggooien voordat het mij en mijn zusjes bang maakte. Maar die nacht doorzocht ik de vuilnisbak en vond ik de pot. Er zat een tand in en piepkleine resten die steen konden zijn geweest, of bot.'

Ondanks haar zachte stem als ze ons verhalen vertelde over de aanvalzone, de golf en het vuur sprak Paloma niettemin over de explosie als iets wat lang geleden gebeurd was. Het was zes dagen geleden dat we de kust hadden verlaten om ons naar New Hobart te begeven, maar onze waarschuwingen over de Raad en de explosiemachine die ze uit de Ark hadden opgegraven leken niet te zijn doorgedrongen.

'Ze begrijpt het nog steeds niet,' zei ik tegen Zoe en Piper. We fluisterden, afgescheiden van het vuur waar Paloma lag te rusten. 'Gisteren vroeg ze er weer naar. Ze wil nog steeds proberen om met de Raad samen te komen.'

Zoe rolde met haar ogen. 'Ze kan net zo goed een strik om zichzelf leggen als ze hun het Elders cadeau wil doen.'

In het struikgewas achter Zoe klonk een geluid. Ze sprong op en draaide met een al getrokken mes van mij weg. Piper had haar voorbeeld gevolgd en duwde mij achter een boom terwijl hij met geheven mes naast Zoe neerhurkte.

Paloma slaakte een gil en stapte met haar handen in de lucht uit de dekking van de bomen.

Zoe stapte achteruit en liet haar mes weer in haar riem glijden.

'Wees voorzichtig als je nog eens zo rondsluipt,' zei ze zacht. 'Je bent niet dat hele eind over de zee gekomen om neergestoken te worden.'

'Ik hoorde wat jullie zeiden,' zei Paloma. Ze stak uitdagend haar kin omhoog, maar haar handen waren dichtgeknepen om het trillen te doen ophouden. 'Ik ben geen idioot.'

'Dat heeft ook niemand gezegd,' zei Zoe. 'Maar je moet wel begrijpen waar je hier mee te maken hebt.'

'Ik ben niet bang voor de Raad,' beweerde ze.

'Dat zou je wel moeten zijn,' reageerde Piper.

'Laat me met ze samenkomen. Als ik de handelsvoorwaarden uitleg waarover de Confederatie bereid is te onderhandelen zullen ze de voordelen inzien.'

'Je luistert niet,' zei Zoe. 'De Raad zal...'

‘Ik ben een gezant,’ onderbrak Paloma haar. ‘Bevoegd door de Confederatie om contact te leggen, voorwaarden te stellen voor onderhandelingen en samenwerking.’ Ze praatte sneller en op hogere toon terwijl ze zichzelf herhaalde. ‘Ik ben een gezant, op een vreedzame expeditie.’

‘Hier ben je dat dus niet,’ zei ik. ‘Hier ben je de vijand. Ze zullen je achtervolgen.’ Sinds onze geboorte had ik Zach gekend, maar zelfs ik was bang voor wat hij was geworden. En ik had gezien hoezeer hij de Generaal, die de Raad bestuurde, vreesde. Samen, met de explosie in hun macht, zouden ze voor het Elders geen genade kennen. Met betrekking tot de vlammen die ik in mijn visioenen had gezien bestond er geen ‘als’ of ‘wellicht’ of ‘misschien’. Ze waren echt en ze kwamen eraan.

Ik had het niet voor mogelijk gehouden dat Paloma nog bleker werd, maar nu leken haar lippen een blauwe tint te hebben, waarbij de sproeten nog opvallender afstaken bij haar witte gezicht.

Piper liet zijn dolk vallen. Hij tilde zijn shirt op, trok het over zijn hoofd en wierp het naast het mes op de grond.

‘Kijk,’ zei hij terwijl hij Paloma zijn rug toekeerde. Met zijn enkele arm reikte hij over zijn lichaam om te wijzen naar zijn linkerschouder. Daar, op de bruine huid onder zijn schouderblad, zaten horizontale littekens, wit en verdikt. Ik had ze eerder gezien, in de maanden dat we samen reisden en boven beekjes hingen om ons te wassen, maar Piper had zoveel littekens dat deze me niet specifiek waren opgevallen. Samen met Paloma staarde ik ernaar: deze littekens waren anders dan de wirwar van littekens op zijn hand en arm, of de krassen en schrammen op zijn gezicht. Ze waren vervaagd en in tegenstelling tot de grillige jaap die zijn schouder streepte hadden ze een zekere uniformiteit; ze liepen allemaal parallel, volkomen recht.

‘Die zijn van een aframmeling die ik op mijn achtste kreeg,’ zei hij. ‘Er kwam een patrouille door ons dorp en Zoe en ik hadden met een paar van de andere kinderen een spelletje gespeeld. We zongen vroeger een liedje: *Jack was sterk en Jack was stoer...*’

Zoe viel hem bij en sprak de volgende woorden:

‘Toen hij over de woeste golven naar het Elders voer.’

‘Gewoon een kinderliedje,’ zei Piper. ‘Maar de soldaten hoorden het en stelden een voorbeeld. Natuurlijk kozen ze mij uit. Zelfs helemaal in het oosten, waar het in die tijd niet zo ongebruikelijk was om laat van elkaar gescheiden te worden, kozen ze altijd de Omega om af te ranselen. Ik kreeg tien zweepslagen.’

Ik zag Zoë’s kaak verstrakken bij de herinnering aan hun gedeelde pijn.

‘Dat was alleen voor het noemen van het Elders in een kinderliedje,’ zei Piper nogmaals. Met zijn blik op Paloma gericht raapte hij zijn shirt op en trok het weer aan. ‘Als ze het Elders vinden, zullen ze geen genade kennen. Denk je nou echt dat ze het Elders met rust zullen laten als ze weten wat jullie medicijnen kunnen uitrichten?’

‘Je weet niet hoe de Raad is,’ zei Zoe, en ze stapte dichter naar Paloma toe en sprak op een zachtaardiger toon dan ik van haar gewend was. ‘Maakt niet uit wat je doet of wat je ze aanbiedt, zelfs het bestaan van het Elders zullen ze als een bedreiging beschouwen.’

Zoe had gelijk. Het Elders was alles wat de Alfa’s vreesden. Ik had gezien hoe onze mutaties hen deden walgen; ik had gehoord hoe ze ‘freak’ naar ons riepen en hun spuug op mijn huid gevoeld. Ik wist hoe hard ze zouden vechten om hun eigen gave lichaam te verdedigen. Zij heersten omdat ze vonden dat ze beter waren dan wij. Zij waren volmaakt, en wij waren gebroken, weerspiegelingen in een kromgetrokken spiegel. Zo zagen zij het. Om dat verschil, en hun volmaaktheid, weg te nemen ondermijnde alles waar zij voor stonden. Vooral nu ze hadden ontdekt hoe ze de risico’s van de noodlottige verbondenheid konden elimineren: Omega’s die in de reservoirs van de Raad werden bewaard, voor onbepaalde tijd opgesloten in een hels half-leven totdat het eigen leven van iedere Alfa zijn natuurlijke verloop had gehad.

‘Zelfs als we jou morgen op een boot konden zetten en als het Elders ons nooit had geholpen, nooit de medische behandeling had gedeeld of ons weer had opgespoord,’ zei Zoe, ‘zal de Raad blijven zoeken. In de Ark vonden ze de boodschap uit het Elders. Ze weten dat het bestaat en dat het de technologie heeft om een einde te maken aan tweelingvorming. Wij vonden jou. Vroeg of laat zullen zij dat ook doen. En ze zullen jullie allemaal vernietigen.’

Paloma had verwacht om op enig moment met nieuws, een boodschap, naar huis terug te keren. Welke boodschap kon ze nu meenemen, zelfs als we haar veilig thuis konden krijgen? De enige boodschap die nu telde was Xanders waarschuwing: *Eeuwig vuur*.

‘Zelfs als we een geschikt schip hadden liggen voor de reis,’ zei Piper, ‘kunnen we jou niet terugbrengen, of het Elders waarschuwen, voordat het weer opklaart; je hebt zelf gezien hoe die stormen zijn.’

Ik zag Paloma’s lippen verstrakken. Ze had nooit gesproken over het noodweer dat de Rosalind bijna tot zinken had gebracht. Maar ik had de gaten in de romp van het schip gezien en wist dat Paloma’s medegezant uit het Elders was omgekomen, net als twee van Thomas’ matrozen. Er was een reden waarom het zo lang had geduurd om contact te leggen

met het Elders: de zee kende geen genade. Ook Zoe's partner, Lucia, was jaren daarvoor in een storm omgekomen.

Piper ging gestaag door. 'Om nog maar te zwijgen van de ijskappen verder naar het noorden. En door de noorderstormen in het voorjaar zouden we slechts langzaam voortgang boeken, want dan vecht je het hele eind tegen de wind. De vroege zomer zal ons de beste kans geven.'

'We kunnen je niet dwingen om te blijven,' zei ik tegen haar. 'Noch proberen om ons te helpen. Als je wilt gaan, zullen we ons best doen om jou te beschermen totdat we een schip gereed kunnen krijgen. Niemand zou het je kwalijk nemen als je gewoon terug wilde gaan en alles vergeeten wat je hier hebt geleerd.'

'Zelfs als ik wilde vluchten,' zei Paloma, 'zal het niets uitmaken.' Haar stem sloeg over. 'Toen we de Rosalind in de landtong zagen waren we met ons veertigen op ons schip. Caleb en ik werden gekozen om als gezanten aan boord te komen, maar onze kapitein en de hele bemanning weten waar jullie zitten. Thomas gaf hun de coördinaten. De Confederatie zal schepen sturen.'

Ze slikte voordat ze verderging. 'We lagen twee dagen langs de Rosalind terwijl hun bemanning bij een meer op de grootste aardlaag hun watertonnen vulde en Thomas ons vertelde over de situatie hier: de tweelingen, de Raad, de Omega's. Rue, mijn kapitein, en haar schip zullen het nieuws aan de Confederatie hebben overgebracht.'

De mast van de Rosalind, gezien in de verte tussen de onbewoonde en kale eilanden van een landtong. Kaarten en woorden, uitgewisseld op een steenachtige kust. Zoiets kleins, om de wereld te veranderen. Maar het kon niet ongedaan worden gemaakt.

'Ze zullen moeten wachten tot de ijskappen smelten,' zei Paloma, 'voordat ze schepen naar het zuiden kunnen sturen. Maar komen zullen ze, en de voorjaarswinden zullen met hen zijn, niet tegen hen. Ze komen. Een schip of een hele vloot. Misschien veertig mensen, misschien wel honderden. Zou best kunnen dat ze het niet allemaal halen, maar nu ze weten wat hier is zullen ze het niet loslaten.'

Dat was zo lang een fantasie geweest: dat schepen uit een of andere verre plek onze kusten weleens zouden kunnen bereiken. Nu was het een nachtmerrie. Ze zouden naar ons toe komen en hun wereld zou branden.

'Waarom zullen ze zo graag komen?' vroeg ik.

Hoofdschuddend sloeg ze haar ogen neer.

'Jullie namen aan dat we jullie konden helpen. Misschien wel terecht; wij zijn tot dingen in staat die jullie niet kunnen. Maar we zijn niet een

of ander magisch toevluchtsoord. We hebben onze eigen problemen. Plagen die ons de meeste zomers teisteren. Bandieten die dorpen op de buiteneilanden plunderen, piraten die schepen enteren. Mislukkende oogsten, vooral dichterbij de aanvalzone.

Ze sloeg haar ogen naar me op. 'Denk je echt dat we jaar na jaar schepen hebben gestuurd omdat we jullie willen helpen?' Ze zweeg even, om op zachtere toon verder te gaan. 'Jullie zouden over alle antwoorden beschikken die wij niet hebben. We willen onszelf helpen.'